

[Bertel Haarder]

Man skal ikke lægge kvinderne det til last, at familien er blevet svækket, man kan lige så godt sige, at det skyldes, mændene ikke i tilsvarende omfang er kommet hjem, så principielt bør man absolut ikke rette anklagerne vedrørende den svækkede familie mod kvinderne. Problemet er bare, at det er kvinderne, der ammer børnene, og at man derfor næppe undgår, når man taler om disse ting, at komme ind på kvindepolitik, komme ind på kønsroller.

Dér vil jeg gerne komme med en enkelt principiel bemærkning: jeg vil gerne sige, at venstre går absolut helhjertet ind i kampen for ligestilling, men at vi er noget betænkelige, når det gælder spørgsmålet om at lade det offentlige skolevæsen gå ind i en kamp for et ganske bestemt kønsrollemønster, et ganske bestemt familiemønster; der er altså meget stor forskel på ligestillingspolitik og kønsrollepolitik. Vores indstilling er den, at det offentlige skal behandle de forskellige familiemønstre lige godt og også bruge nogenlunde det samme beløb til at støtte de forskellige familiemønstre.

Derfor er der principielt en skævhed i den politik, der føres, hvor der gives endog meget store beløb til familier, der sender børnene på institution eller i kommunal dagpleje, hvorimod familier, som altså vælger en mere traditionel løsning, hvor én af forældrene eller begge på skift er hjemme – det vil ofte være moderen – ikke bliver behandlet nær så godt af det offentlige som den familie, hvor begge arbejder etc.

Man kan ganske vist sige, at de udearbejdende til gengæld betaler større skatter til de offentlige kasser, og at der derved etableres noget nær balance. Man kan ganske vist også sige om alle mulige andre grupper, at de kan begynde at trække deres skattebetalinger fra, og så kunne man ellers komme i gang med mange foranstaltninger, men vel, lad os acceptere synspunktet. Men selv om man nu går ind på det og siger, at der i dag er en vis balance mellem de to familietyper, når man tager hensyn til skattebetalingen, kan man i hvert fald sige, at hvis man overhovedet lytter til børnekommissionens forslag, som jo er sivet ud ad forskellige kanaler, bliver der en virkelig kraftig skævhed. Børnekommissionen tænker alene på de udearbejdende. Det gælder, når man gerne vil have billigere og bedre institutioner, det gælder, når man helt

ensidigt vil give bedre vilkår for folk, der har udearbejde, i form af bedre barselvilkår; når man samtidig ikke har så meget som en øre i posen til dem, som vælger at blive hjemme nogle år, medens børnene er små. Hvis man lytter til børnekommissionen, får vi i hvert fald en meget kraftig skævhed.

Derfor vil jeg gerne benytte denne lejlighed, hvor vi i øvrigt ikke rigtig ved, hvad vi skal snakke om, til at gøre opmærksom på, at børnekommissionen er inde på et skævt spor. Jeg tror, at den, hvis den vil have noget ud af sine bestræbelser, virkelig bør overveje også de udmærkede tanker, som utvivlsomt ligger bag denne forespørgsel fremsat af kristeligt folkeparti.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Jeg kan i det store og hele tilslutte mig den foregående talers udlægning af, hvad vi egentlig skal tale om i dag under denne forespørgsel. Men selv om den er stillet til to ministre, er det vel alligevel meningen, at alle partier skal tilkendegive deres uforgribelige mening om den.

Jeg er ikke i tvivl om, at forespørgslen, selv om vi kender kristeligt folkepartis indstilling til familiepolitikken, til dels er affødt af professor Hegelands artikel for nylig i Berlingeren om, at de svenske hjemmearbejdende ægtefæller var guld værd, omregnet i kroner ca. 60 mia skr. Det er trods alt et væsentligt beløb. Berlingske Tidende fulgte kort efter op bistået af eksperter med en artikel om, at så højt vurderede man ikke de danske hjemmearbejdende ægtefæller, dem vurderede man til ca. 20 mia kr. Men man kan naturligvis ikke opgøre det rigtigt, fordi arbejdet i hjemmet ikke kan gøres op statistisk, som udearbejde kan.

Vi har ca. 445.000 hjemmearbejdende ægtefæller. Alle disse ægtefæller gør en stor indsats, men det arbejde, der udføres, påskønnes ikke altid, og hvis man ser på vores lovgivning, må man også erkende, at samfundsmønsteret efterhånden er indrettet efter, at næsten alle er udearbejdende, både mandlige og kvindelige ægtefæller, ligesom man i nogen grad nedvurderer, selv om debatten er fladet ud, de hjemmearbejdende ægtefællers arbejde.

Men naturligvis skal der ikke herske tvivl om værdien af denne alment samfundsgavn-